

uskraćeno nešto na šta ima pravo. Doduše, niko se nije ni sećao vremena u kome se život osetnije razlikovao od današnjeg. Ni u jedno doba kojeg se sa kakvom-takvom sigurnošću sećao, nije nikad bilo dovoljno hrane, nikad čarapa i rublja koji nisu bili puni rupa, nameštaj je uvek bio olupan i rasklimatan, sobe hladne, podzemna železnica prepuna, kuće maltene raspadnute, hleb mrke boje, čaj retkost, kafa odvratnog ukusa, cigareta malo - i ničega dosta i jevtinog sem sintetičkog džina. I mada je, razume se, sve išlo na gore sa starenjem tela, nije li pak bio znak da tako šta nije prirodan red stvari ako se čoveku gadilo od neudobnosti, prljavštine i nemaštine, od beskrajnih zima, čarapa lepljivih od nepranja, liftova koji nikad ne rade, hladne vode, oštrog sapuna, cigareta koje su se raspadale, hrane čudnog i ogavnog ukusa? Zašto bi čovek sve to smatrao nepodnošljivim sem ako ga nije držalo neko iskonsko sećanje da je jednom bilo drugačije?

On se ponovo osvrte po menzi. Skoro svi u njoj bili su ružni, i to ne samo zato što su nosili jednoobrazne plave kombinezone. Na suprotnoj strani menze sedeo je sam za stolom neki sitan, čudno insektolik čovek i pio kafu, a iz očiju su mu vrcali sumnjičavi pogledi na sve strane. Kako je lako, pomisli Winston, verovati, ako čovek ne gleda oko sebe, da fizički tip koga Partija smatra idealom - visoki mišićavi mladići, devojke krupnih grudi, svi plavokosi, vitalni, pocrneli, bezbrižni - zaista postoji. U stvari, koliko je on mogao da oceni, većina stanovništva Piste jedan sastojala se od ljudi niska rasta, crnomanjastih i nerazvijenih. Čudno je bilo kako je taj insektoliki tip ljudi bio rasprostranjen po ministarstvima: mali, zdepasti ljudi koji se vrlo brzo ugoje, kratkonogi, brzi, nervoznih pokreta i ugojenih bezizraznih lica s vrlo sitnim očima. Takav tip je najbolje cvetao pod upravom Partije.

Saopštenje Ministarstva obilja se završi još jednim trubnim znakom i ustupi mesto bleh-muzici. Parsons, kome bombardovanje ciframa beše ulilo nešto mlitavog oduševljenja, izvadi lulu iz usta.

"Dakle, Ministarstvo obilja se ove godine stvarno pokazalo kako treba", reče on, znalački klimajući glavom. "Uzgred da te pitam, bačo, nemaš li kojim slučajem da mi pozajmiš neki žilet?"

"Nijedan", reče Winston. "Već čest nedelja se brijem jednim istim."

"Pa sad, šta da se radi - hteo sam da te pitam za svaki slučaj."

"Izvini", reče Winston.

Pačji glas sa susednog stola, privremeno ućutkan tokom saopštenja, beše ponovo počeo, bučno kao i uvek. Winston se zbog nečeg zateče kako misli o gospođi Parsons sa njenom raščupanom kosom i prašinom u borama na licu. Za dve godine ona njena deca će je već prokazati Policiji misli. Gospođu Parsons će ispariti. Sajma će ispariti. Vinstona će ispariti. O'Brajena će ispariti. Parsonsa, međutim, neće ispariti. Besokog stvora s pačjim glasom takođe neće ispariti. One male ljude nalik na bubašvabe - ni njih neće ispariti. A onu devojku crne kose, onu iz odeljenja za prozu - ni nju neće nikad ispariti. Činilo mu se da instiktivno raspoznaje ko će preživeti, a ko nestati; mada reći šta je upravo to zbog čega će ovi prvi ostati u životu, nije bilo lako.

U tom trenutku ga žestok trzaj izvuče iz maštarije. Devojka sa susednog stola beše se upola okrenula, i posmatrala ga je. To je bila ona crnokosa. Posmatrala ga je postrance, ali sa čudnom usredsređenošću. U trenutku kad im se pogledi sretoše, ona okrete glavu.

Winstonu izbi znoj po kičmi. Zapara ga jezovita kandža straha, i nestade skoro u istom trenutku, no za njom ostade neka uporna nelagodnost. Zašto ga posmatra? Zašto ga stalno prati? Na svoju žalost, nije se mogao setiti da li je već bila za tim stolom kad je on došao ili je naišla kasnije. No u svakom slučaju ona je juče, za vreme Dva minuta mržnje, sela odmah iza